

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 134.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001182960/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

»Men lad Martin prøve!« sagde Georg Kieritz. »Han kan jo flere Sange end alle os andre tilsammen.«

Nej, det vilde han ikke.

Men under hele Hjemturen gik han og tænkte paa, hvor urimelige disse Minnesange dog paa en Maade var: om at elske nogen, som man ikke kunde faa, og endda være godt tilfreds dermed og finde det saa skjønt, — og hvor underligt de alligevel passede for ham, saadan som han havde det i denne Tid, skjønt han dog hverken elskede Jomfru Ursula, eller ønskede, han kunde faa hende. — Samtidig var der en af disse Sange, han kunde udenad, — som han i Tankerne gik og lavede om paa — — det faldt ham meget lettere, end han havde ventet. Han havde faaet en helt ny Mening i Sangen, da de naaede hjem. Men han sagde ingen Ting derom.

Han kunde alligevel ikke forstaa, hvorfor Jomfru Ursula havde spillet den Komedie med ham — sammen med de andre. Men det skulde jo altsaa være saadan en Slags Leg, de plejede at udføre — —

De to unge Schalber, Christian og Moriz, kom efterhaanden til at gjøre mere og mere ud af Martin. Det kom dels af, at de selv kunde mærke, hvor meget dygtigere han var til alt, hvad der hed Læsning, end *de* havde været, dengang de gik i Trebonii Skole, men ogsaa af, at de kunde skjøne, hvor stor Pris deres Fæder og hendes Mand satte paa ham. Hen paa Sommeren spurgte de ham, om han ikke nok vilde sige »Du« til dem, ligesom de hele Tiden havde sagt til ham, og paa Tonen kunde Martin forstaa, at det var en Slags Undskyldning, de bød, fordi de havde gjort det. — Deres Søster Ursula følte det nu baade ubekvemt og ligesom upassende, at hun sagde »Du« til Martin, saa meget mere som det fik en Klang af Fortrolighed, da det ikke længere faldt af sig selv, at Grunden var Standsforskjellen. Faa sig til at sige »I« til ham, kunde hun heller ikke, det vilde lyde saa underligt, syntes hun. Saa gik hun og sagde *Martin*, ogsaa i Tiltale, men undgik mange Gange af den samme Grund at tale til ham.

Hendes Brødre havde faaet Smag paa at gjøre Udflugter — ved den Tur til Hørselbjærgen, — og Martin kom saa